

DIENSTPLICHTIG SOLDAAT 1958 – 1959

Net voor mijn negentiende verjaardag werd ik als dienstplichtig soldaat ingelijfd in Hare Majesteits wapenrok. Om de twee maanden werd een nieuwe lichting opgeroepen. Elk jaar zo'n 40.000 man. Zo behoorde ik tot de lichting 58-3. Op 10 juni was ik aan de beurt. Op de vraag wat ik wilde worden, antwoordde ik natuurlijk dat ik een horecafunctie ambieerde. Dus werd ik na de keuring – naar goed militair gebruik – ingedeeld bij het Regiment Verbindingstroepen. Het 3e bataljon de J Compagnie. De opleiding zat in de Elias Beekman kazerne in Ede. Daar werden we door de foerier aangekleed. Ik weet nog dat mijn ondergoed een paar maten te groot was.

Een dienstmakker die werd afgekeurd en nog een keer in vol ornaat op de foto wilde. Jammer van die mafkees erachter.

In het midden tussen de bedden stond een lange tafel met banken. In je kast lag alles op een vaste plaats en alles moest keurig opgevouwen zijn. Morgens vroeg uit de veren.

De eerste twee maanden werd ik gedrild totdat ik een gehoorzame en geofende soldaat was. De compagnie was ondergebracht in één gebouw. De slaapzalen waren in tweeën verdeeld. In het midden liep de gang. Twee bedden boven elkaar. We sliepen op strozakken die weer netjes opgemaakt moesten worden. Er werd stevig gerookt. Het eerste wat mijn slapie deed, was 's morgens op de rand van zijn bed een

Met dienstdiets en zonder binnenhelm

Ons peloton met sergeant. (aardige kerel)

Ontbijten in de mess, exerceren, marcheren, tijgeren door de plassen, een stormbaantje nemen, netjes groeten met de hand aan de pet als je een meerdere tegenkwam. De verschillende commando's zoals 'Geef Acht', waarbij 'acht' als een langgerekte kreet werd uitgestoten 'Aaaaiit'. Daarbij werden we geacht in de houding te gaan staan. 'Op de plaats' ... 'Rust'; voeten in de spreidstand en handen op de rug. Verder; 'Zet af .... Wéééé'. Waarbij we ons

DIENSTPLICHTIG SOLDAAT 1958 – 1959

Tijgeren op de stormbaan

geweer aan de voet moest zetten. 'Peloton .... Aantreden'; op de appèlplaats in rijen te gaan staan met de langste man rechts vooraan. Vervolgens klonk het commando 'Naar rechts' ... 'richten'. Dan staken we onze linkerarm uit om de juist afstand tot de man naast je te hebben en dribbelde op je plaats. Onze eerste baas was de sergeant. Daarboven had je een eerste en tweede luitenant en de compagnies commandant. Je leerde je karabijn in- en uit elkaar halen. Studeren uit het 'handboek soldaat'. Als rekrut werd je misprijzend

uitgemaakt voor 'filler'. Je was dan ook goed herkenbaar, want je moest het bovenste knoopje van 'eerste en tweede grijs' (het was overigens groen) gesloten houden. De militaire opleiding werd afgesloten met een bezoek aan het Infanterie Schietkamp Harskamp. Een onherbergzaam terrein vol kuilen en prikkeldraadversperringen dat we in de tijgersluipgang over moesten steken. Als je uit de loopgraaf kroop, brak de hel los. Uit luidsprekers, die in torens rondom het terrein hingen, klonk het oorverdovend geluid van schiettuig en vliegtuigen. Rondom ons ontploften bommen terwijl mitrailleurs onafgebroken stonden te ratelen. Er werd zogenaamd met scherp geschoten, maar dat durf ik te betwijfelen.

Simon Stevin Kazerne

Na twee maanden mochten we naar huis. Met mijn kostschool-ervaringen was dat geen probleem. Voor we naar huis mochten werd de hele compagnie geïnspecteerd. Alles moest blitsblank in orde zijn. De gangen, de toiletten, douches en kamers. De kasten stonden open. Wie zijn karabijn niet goed had schoongemaakt, zijn kistjes niet goed genoeg gepoetst had, het embleem op z'n baret niet genoeg glansde, geen nette vouw in zijn broek had, of een rijtje hemden niet netjes in de kast had liggen, was de pineut. De hele kast werd leeg getrokken en je kon weer opnieuw beginnen. De rest van de compagnie marcheerde intussen in eerste grijs naar het station. Als je geluk had mocht je later vertrekken.

Mijn maat Hans van Rouwendaal uit Soest

Wat kleding betreft vielen we na die twee maanden niet meer op. Hooguit door de nieuwe schoenen en je baret. Die moesten er natuurlijk zo gebruikt mogelijk uitzien, want dan hoorde je tot de 'ouwe hap'. Onze soldij ging met 25% omhoog van 75 cent naar 1 gulden. Ik verdiende wat bij door het eerste grijs van mijn meer gefortuneerde collega's te persen. De

DIENSTPLICHTIG SOLDAAT 1958 – 1959

volgende twee maanden begon de opleiding voor telexist. Mijn type diploma had ik al, maar hier moesten we leren typen in een vast tempo met een metronoom. Anders zou de vijand je kunnen lokaliseren aan de hand van je tempo. We hielden oefeningen op de Ginkelse heide bij Ede. Daar kwam ook de Cadi wagen met de gevulde koeken en kano's. Je mok werd gevuld met lekkere zoete koffie, met kampfer erin om de hormonen in bedwang te houden. Tenminste dat werd verteld. Daar zat ook een pannenkoekenrestaurant waar ik met wat maten een keer ben gaan eten en mijn eerste donker biertje dronk. Ook moesten we wachtlopen. Op een keer had ik dienst op de Simon Stevin. Ik stond 'unheimisch' ergens in een van God en alle mensen verlaten omgeving in een wachthokje en stond rechtop te slapen. Plotseling stond de wachtcommandant voor me. Gelukkig was het donker en ik weer snel bij mijn positieven. 'Geen bijzonderheden', meldde ik, alsof die er ooit waren.. .

Telexist

Wilhelmina Kazerne Bergen op Zoom

De parate hap

Mijn volgende standplaats werd de Wilhelminakazerne in Bergen op Zoom. Een oude kazerne uit het einde van de 19e eeuw. Bij de Ondersteuningscompagnie (OstCie) van het 891e Verbindingsbedieningsbataljon. Bij de parate troepen paraat mocht je maar een keer per veertien dagen met verlof naar huis. De karabijn werd ingeruild voor een Lee Enfield. Gelukkig hebben ze me daar de oorlog niet mee ingestuurd,

want dan had ik dit niet op kunnen schrijven. Dat ding was loodzwaar en onhandig. Ook hier liepen we 24 uur wacht. Met kogels in het magazijn, die na de wacht zorgvuldig werden geteld. 's Nachts moesten we om het kazerneterrein lopen. Tussendoor 'sliepen' we op een soort schuin houten bed. Ik herinner me een bivak op de hei in de buurt van

Lee Enfield

Embleem Verbindingsdienst

Ossendrecht. Het was stervenskoud en we sliepen in grote tenten. Onze strozakken stopten we vol met heide, zodat we zo min mogelijk op de grond lagen. Met je kleren aan in de strozak was het wel uit te houden. Bovendien brandde er een benzinekachel. Ik moet er niet aan denken dat ik in werkelijkheid in die situatie terecht was gekomen. Oorlogje spelen is niks voor mij. De tijd op de Wilhelminakazerne was vooral saai en geestdodend. We werden melig. Op mars

DIENSTPLICHTIG SOLDAAT 1958 – 1959

gebruikten we de uitdrukking H-D-P-V wat zoveel betekende als 'hou de pas vast'. Een kreet die de sergeant gebruikte als we dreigden uit de pas te lopen. Als antwoord kwam dan 'Krijg de Z-E-N-U-W-E-N. Ik heb een tijdje in de officiersmess gelopen. Dat was wel een aardig baantje. Om aan oefeningen te ontkomen, kon je je ziek melden. Dan moest je ergens de stad in naar de militaire 'dokterspost'. Op een keer had ik een steenpuist op mijn slaap. (Nooit steenpuisten gehad!) De arts keek erna en zei me dat ik de volgende dag terug moest komen. Hij zou er zelf niet zijn, maar ik moest uitdrukkelijk zeggen dat het niet uitgeknepen mocht worden. De volgende dag, wist de hospik het beter en liet het toch doen. Prompt belandde ik in het ziekenhuis. Vandaag de dag komt er niemand aan mijn lichaam zonder mijn toestemming. Ik had die eikel aan moeten klagen.

Mijn eerste carnaval in het zuiden heb ik in Bergen op Zoom meegemaakt. In je militaire kloffie was dat goed te doen. De meeste pilsjes kreeg je aangeboden.

Nieuwe Alexander Kazerne Van Alkemadelaan 's-Gravenhage

Na een paar maanden werd ik overgeplaatst naar de Alexanderkazerne in 's-Gravenhage. De A-compagnie bij de Generale Staf. Van die tijd af had ik een luizenleven. 's Morgens werden we met een lunchpakketje in een drietonner naar het station gebracht en vandaar met de trein naar Gouda, waar we ergens zaten om de telexverbindingen in stand te houden. De telex werkte met ponsbanden, zo was het signaal van de telex altijd hetzelfde. Er gebeurde natuurlijk nooit wat. Wel kwam je zo weer in contact met dienstmaten uit Ede die op andere locaties zaten. We verzonden berichten als: 'Verzoeken opgelaten te worden tussen twee ... Marva's' en meer van dat

soort onzin. Soms werden we gesnapt, maar daar gebeurde ook weinig mee. Omdat we buiten het garnizoen werkten, kregen we extra betaald. Ik dacht een gulden per dag. Dus dat liep aardig op. Omdat we ook nachtdienst draaiden, waren we overdag vrij. Dan ging het richting strand bij Scheveningen. Ook werd ik een keer meegetroond naar de Geleenstraat, waar de dames van lichte zeden huisden. We werden aangesproken door twee dames, waarvan er een van middelbare leeftijd was. Mijn maat

Dumoulin Kazerne Soesterberg

DIENSTPLICHTIG SOLDAAT 1958 – 1959

Eerste Voertuigenpark, Soesterberg

zag er wel wat in en koos de jongste, maar ondanks het gezegde 'op een oude fiets moet je het leren', had ik niet de inspiratie om op dit vlak ervaring op te doen. Zelfs niet voor gereduceerd tarief. De dame in kwestie kon dat niet op prijs stellen. Ik werd tussendoor in het hele land gedetacheerd en kwam zo op verschillende kazernes. Als buitenstaander had je een streepje voor. Uiteindelijk diende ik een verzoek in om dichter bij huis te worden geplaatst, omdat ik thuis nuttige arbeid zou kunnen verrichten.

Ik werd overgeplaatst naar de Dumoulinkazerne in Soesterberg. Ik sliep op de Stafcompagnie op een echte matras en hoefde 's morgens niet op appèl te verschijnen. Mijn plaats was achter een bureau op het Voertuigenpark, dat achter de kazerne lag. Niemand wist wat ik daar moest doen en dus tikte ik maar menuutjes voor thuis. Op 29 november 1959 ben ik afgezwaaid in Bergen op Zoom. Nu begon het echte leven!

Sinds 22 augustus 1996 worden dienstplichtigen niet meer opgeroepen.

VERKLARING VAN	AANBEVELING
Rang: <i>sld</i>	Deze verklaring moge voor hem tot aanbeveling strekken bij het verkrijgen van een burgerbetrekking.
Naam: <i>N.d. Brink, C.M. J.</i>	
Reg. nummer: <i>39.07.23.036</i>	BERGEN OP ZOOM <i>20 NOV. 1958</i> (datum)
is van: <i>10 juni 1958</i>	De Commandant van
tot: <i>29 november 1959</i>	<i>B91 Vvd-bedrijf</i>
in militaire dienst geweest en heeft zijn dienst <i>op</i>	<i>E-Vvdbedrijf</i>
vervuld.	De Commandant voornoemd, De kapitein, <i>J. M. [Signature]</i>

